

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7510/2021
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигураваача Србије – Гарантни фонд, Београд чији је пуномоћник Владимир Лучић адвокат из ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Мирко Радовић адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3398/19 од 13.05.2021. године, на седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3398/19 од 13.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3398/19 од 13.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3398/19 од 13.05.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 10308/18 од 14.12.2018. године којом је одбијен захтев тужиоца да му тужени солидарно исплате 890.164,86 динара на име регреса са законском затезном каматом од 20.03.2015. године до исплате а решење о издавању платног налога Трећег основног суда у Београду П 3416/18 од 24.04.2018. године укинута је у целини (став први изреке првостепене пресуде) и обавезан тужилац да исплати туженима 52.875,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/1-УС, 55/14, 87/18, 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна

питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу цитиране одредбе закона.

Првостепени суд је платним налогом обавезао тужене да солидарно исплате тужиоцу Гарантном фонду, по основу регреса, износ захтеван тужбом од 12.04.2018. године, који је тужилац претходно 19.03.2015. године исплатио оштећеном на име накнаде штете настале 05.12.2014. године приликом саобраћајне незгоде коју је проузроковао тужени АА управљајући неосигураним радном машином туженог ББ. Оценивши основаним приговор застарелости који су истакли тужени, првостепени суд је платни налог укинуо и одбио тужбени захтев, што је као правилно прихватио и другостепени суд, јер регресно потраживање Гарантног фонда за исплаћену накнаду штете, за коју постоји одговорност власника који се није осигурао од одговорности, застарева у року од три године од извршене исплате, у смислу члана 376. Закона о облигационим односима, пошто нема разлога да се на регресно потраживање накнаде штете примени дужи, десетогодишњи рок застарелости чиме би дужник (неосигурани власник) био у неповољнијем положају када га тужени Гарантни фонд од онога у ком би био када га тужи оштећено лице. Тужилац ревизијом понавља навод да је правни став о десетогодишњем року застарелости регресног потраживања из члана 371. Закона о облигационим односима изражен у неколико одлука Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, што не поткрепљујем доказима, односно уз посебну ревизију не прилаже ниједну од пресуда на које се позива. Пресуда која је била разматрана од стране Врховног касационог суда (Гж 8316/2019) није се односила на Гарантни фонд, нити је Гарантни фонд био странка у предмету Гж 3389/2010 на који се ревизијом указује, а предмет Гж 12337/11, на који тужилац такође указује ревизијом, није постојао. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од опћштег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права. Врховни касациони суд дели правни став нижестепенних судова да је Гарантни фонд, када се ради о регресном потраживању, односно о ситуацији у којој је Гарантни фонд испунио своју законску обавезу из члана 91. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр. 51/09, 78/11, 93/12, 7/13) и накнадно штету оштећеном стекао, на основу става 2. наведеног члана, самостално право да захтева накнаду штете настале том исплатом у његовим средствима, и да то право застарева у року од три године од исплате извршене оштећеном лицу.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 12.04.2018. године ради исплате 890.164,86 динара (7.529 евра), што очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро вредео је 118,2250 динара), због чега ревизија није дозвољена, па је одбачена другим ставом изреке, применом члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић